

Bazı Fotoğraflar Vardır

Derin İzler Taşır

nem dedikleri şu hayatta onu başka yerde aramanın manası yoktur, yaşıyoruz.

Bireylerin toplumu oluşturduğu ilkesinden de yola çıkarak, toplumda yaşanan, bir bireyin meydana getirdiği, çarpıcı bir hareket, bir olay doğasında toplumu alakadar eder, toplum bunun muhatabıdır, görmemezlikten gelemeyiz, ilgisiz kalmaz, bir şekilde yaşanan duruma bir reaksiyon göstermek zorundadır. İnsanın kendi iç dinamiğinde, onu hareketlendiren, ona bu görevi veren düşünceler vardır, sessiz kalmaz. Toplumu alakadar eden olaylara karşı bir tepkisi, düşüncesi, sorgulaması, bir yorumu, söyleyecek sözleri olur.

Şimdi şu fotoğrafa baktığımızda tepkisiz kalmak mümkün müdür? Düşünmemek, sorgulamamak mümkün müdür? Ya da Nuriye hocanın, Semih öğretmenin, direnişine; kendi işleri, kendi işlerinden atıldılar, kendileri için direniyor diyebilir miyiz?

Bir ülkenin direnme gücünün bu iki insanın omzunda olduğu, tarihsel bir inançla almış oldukları bu uzun süreli eylem kararı, direniş geleneği elbette şahsi düşünülemez. Ülkemizi, dünyayı saran bir direniş, toplumu alakadar eden bir direniş elbette, milyonlardan bağımsız değildir. Milyonlarca işsiz gencin, işlerinden atılan akademisyen, memurun haklarını da savunan, onlar için de direnen bu iki insanın direnişi elbette kişisel düşünülemez.

İşte çöpten yemek yiyen teyzenin sefaletine tanız, ona bunu yaşatan kapitalizmin sömürü çarkıdır. Dışlıklarını insanların çevirdiği bu çarkın kırılmasına, Nuriye ve Semih' in o direngen, dirençli halinin hizmet etmemesi mümkün müdür? Değildir. Çünkü bu direniş bizzat sömürü düzenine karşı verilen bir mücadeledir. Düşüncelerimiz ortaktır, kurtuluşumuz ortaktır, mücadelemizde ortak olmalıdır. Toplumu sarsacak, çarpıcı her bir hareket, eylem; kişi kendinden çıkıp topluma dersler vermeye başlar, öğretici olmaya başlar, düşündürmeye başlar, sorgulatmaya başlar ve insanlara itici bir kuvvet uygular. Harekete geçmesi gerektiğini aşılır. Harekete geçirir...

Gürhan TORUN

Bazı fotoğraflara ad, başlık bulmak güçtür, yazmak istemezsin. Bu bir anlamsızlıktan ziyade, fotoğrafın ne kadar derin izler taşıdığına bakarsın, anlatılacak o kadar çok gerçeği vardır ki, onu sözcüklerle, cümlelerle anlatmaya çalışırsın.

Şimdi bu fotoğrafın kısa, anlık yaşanmış bir durumu vardır onunla başlayalım.

Varacağım yere geldiğimde dolmuştan inmiştim. Az yürüyünce çöpün kenarında çökmüş bir insanı gördüm. Arkası dönük olduğundan ilk anda fark edemedim ve defalarca yandan göreceğim şekilde yürüdüm. Mümkün olacak şekilde de fotoğraflarını çektim. Onu göreceğim bir yere geçip izledim. Yanından geçen insanlar vardı, durup bu durumunu anlamaya çalışanlar da, yanına gidip bir şeyler yapmak isteyen de utanıyordu! Ve kimseden ne bir şey istedi ne de dilenme gibi bir derdi vardı. Açtı o insan, aç! Yaşı epeyce vardı, belki altmış belki daha fazla...

Mesele bu teyzeyle yardım etmemek değildir, mesele onu bu hale getiren sebep nedir? Halkımız büyüktür, engindir, elbette, utanana, sıkılana, korkan insanlarımızı destek oluyor, yardım ediyor, sahipleniyor. Çünkü çürümemiş, yozlaşmamış, insanlığını, vicdanını yitirmemiş biz, milyonlar. Mesele onu bu hallere getiren aşağılık bu sömürü düzenidir.

İşte bu fotoğrafı yaratan insanlık düşmanı kapitalist sistemdir. Halkın her halini bize o sade, yalın diliyle anlatan ustamız, şairimiz Nazım Hikmet der ya; Ekmek büyük insanlıktan başka herkese

yeter/ pirinç de öyle/ şeker de öyle/ kumaş da öyle/ büyük insanlıktan başka herkese yeter. İşte bu fotoğraf; birçok sebebi vardır, direnmenin ve savaşımanın fotoğrafıdır.

Yoksulluğun, açlığın, açlıktan çöpten ekmek toplamanın, hastalıktan ölümün, kader diye öğretilmiş coğrafyamızda, insan aklının almadığı şu görüntü nasıl kader olabiliyor? Bir insanın çöpten yemek yemesine kim, nasıl kader diyebilir? Cellatlar ve insanlar aynı evrende yaşıyor. Bu bir gerçektir. Muktedirler dini alet ederek, din sömürgesi ile kendi kaderi diye öğretiyor bunu. Ve çoğunluğun sessizliği, kuzuların sessizliği oluyor, boyun büküyor. Bu inanç sömürgesi nereye kadar gidecektir? Elbette sonsuz değildir. Tarihin zafer dolu sayfası kadar nettir, kışık saray nasıl yıkıldıysa, yıkılmayacak saray yoktur, biliriz...

Cennet ve cehennem! Yaşadığımız şu yeryüzünden başka neresi olsun, görüyor ve yaşıyoruz. Saraylarda din tüccarları binbir çeşit yemekle, keyfine keyif katıp cenneti sürerken, çöpten yemek yiyenler cehennemin dik alasını yaşıyor. Deyim yerindeyse burjuva asalaklar, çöp atmaya burun kıvrırken, çöp kenarından geçmezken, bu ülkede insanlar, çöpten yemek toplayıp yerler, evlatlarına yedirmek zorunda kalırlar, hastalık, ölümün ardı arkası kesilmez gider. Bu halk düşmanı sistemin yaratıcısı burjuvazi, bunları bilir bundan bihaber yaşar. Utanmazlıkta sınır tanımaz; ağaç kökü yesinler, böcek yesinler daha ucuz der. Böyle de ahlak yoksunudur. İşte adına cennet, cehen-